

Tajné heslo

Veverka seděla ráno na své borovici a přála si, aby přišel Jácíček. Neměla co dělat. Neměla vůbec co dělat. Dívala se na větev, větev byla nezajímavá. Dívala se na oblohu, obloha byla šedivá a po ní se táhly nanicovaté světlé mraky. Dívala se na jehličí, bylo všechno stejné. Na každé jehličce byla stejná kapka rosy a vždycky stejně spadla, když Veverka zatřásla větvičkou. Dívala se na šišky. Šišky byly hrozné. Dívala se na vzdálené lesy. Byly modročerné, ale ne dost modročerné, aby se potěšilo smutné zvířátko. A tak seděla Veverka na své nezajímavé větvi pod tou nezajímavou oblohou a velice si přála, aby přišel Jácíček.

A vtom Jácíček přišel.

„Haló, Veverko,“ zavolal.

A Veverka jako blesk už se míhala po kmeni dolů. Jen si cestou stačila všimnout, že obloha i jehličí i šišky jsou najednou TAK zajímavé, jak jen mohou být. Jehličí zavonělo a rosa zazářila a vítr zblízka ovanul Veverce tváře a způsobil, že dostala velikou radost a chuť dělat něco báječného.

„Jácíčku, nevšiml sis, že se najednou svět udělal nějaký... zajímavější?“

„Kdy to začalo?“

„Teď, před chvilkou, jak jsi řekl HALÓ.“

„To je pravda,“ řekl Jácíček: „Ano, skutečně, máš pravdu, všiml jsem si. Jak jsem řekl HALÓ a viděl jsem, že běžíš dolů, udělal se svět zajímavější. Čím to?“

Přemýšleli.

„Třeba je to tím HALÓ,“ řekla Veverka.

„Musí to být jedině tím HALÓ,“ řekl Jácíček. „Třeba je to takové tajné heslo. Pojd', vyzkoušíme to.“

A běželi lesem až k malé pískovcové skalce a zastavili se chvilku nahoře a dívali se.

Viděli šedivou oblohu, po které se valily úžasné světlé mraky.

Viděli modročerné tajemné a lákavé lesy v dálce.

Viděli stříbrnou rosou, která visela z každé špičky jehličí.

„Není to div, že na každé jehličce visí úplně stejná kapka?“ řekl Jácíček.

A byl to div.

A když se dost vynadávali, dali se do práce.

„Musíme zkusit heslo. Jak začnem?“

„Najdeme něco nezajímavého a řekneme HALÓ a uvidíme.“

„Tak dobře, pojd.“

Rozběhli se znovu po lese.

Našli starou černou tůň. Bylo v ní kamení a kořeny a listí a několik dlouhatánských komárů se dotýkalo vody.

„Je dost nezajímavá?“ ptal se tichounce Jácíček.

„Moc krásná není,“ šeptala Veverka s tlapičkou před ústy.

(Ale tůň dobře slyšela, co si povídají.)

„Zkusíme to,“ řekl Jácíček. Nahnul se nad tůň a zavolal:
„HALÓ!“

Nic se nepohnulo.

„Nic, vid?“

„Ne, nic.“

„Zkus to ty.“

„HALÓ!“ zavolala Veverka tenkým hláskem.

Zase se nic nestalo. Jen komáři odlétli.

„Je pořád stejná.“

„Zkusíme zavolat oba najednou.“

„Tak dobře, stoupni si tamhle.“

„Tak počítej do tří,“ řekla Veverka.

„Raz, dva, tři, teď! HALÓ!“

Stará tůň se velice bavila. Dosud se jí nestalo, aby jí někdo věnoval tolik pozornosti. Copak vlastně chtějí ti dva malí křiklouni? Sluší jim to, o to nic, říkala si tůň. Nikdy jsem neviděla tak hezkého zajíčka a tak čipernou veverku. Pokřikují, jako by něco čekali.

Jácíček a Veverka zatím poskakovali kolem tůně.

„Stáli jsme moc daleko od sebe. Měla bys stát vedle mne,“ řekl Jácíček.

„Musíš volat hlasitěji,“ mínila Veverka. „Jako když voláš na mne!“

A vzali se za tlapičky a zavolali HALÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ! velmi hlasitě.

A les zahučel, a sova, co tam spala v hustých smrkových větvích, se probudila a odlétla, a větve se tím rozhoupaly a shodily ze sebe brýle, které si tam nedávno položil jeden dřevař, když se umýval v tůni.

Brýle žbluňkly na kraj zrovna před Jácíčka. Jácíček div nezka-meněl leknutím.

„To jsem nečekal!“ vypravil ze sebe.

„Honem proutek!“ volala Veverka.

Ulomili si proutky a tak dlouho lovili, až dostali brýle ven. Vytáhli je na mech a podívali se každý do jednoho skla.

„Všechno je malinké! Všechno je v dálce!“ křičeli.

A pak šli každý z jedné strany a Jácíček uviděl malinkou Veverku v dálce. Ach, v takové nepříjemné dálce!

„Veverko, jak jsi se najednou dostala do takové dálky?“

„Vždyť stojím na místě!“

A potom zase viděla Veverka malinkého Jácíčka.

„Jácíčku, Jácíčku, proč jsi tak daleko? Honem se vrať!“

„Co křičíš, vždyť jsem u tebe!“

A tak si hráli okolo brýlí celý dlouhý den.

Večer se vraceli domů.

„To jsem rád, že jsme na to heslo přišli,“ řekl Jácíček. „Je to ohromná věc. Jenže teď vlastně nevím, jestli jsem tady, nebo někde v dálce! Třeba jsme v dálce a nevíme o tom...“

„To nevadí,“ řekla Veverka, „ať je to jak chce, hlavně že jsme spolu.“